

Scénář - audioreportáž - Věra Barborová

Paní Věra Barborová se narodila 9. prosince 1943.

Její nejstarší vzpomínkou z dětství je příjezd Rudé armády a jejího velitele maršála Koněva v květnu 1945.

Všichni mi říkají, že to není možný, protože to bylo na začátku května 45, že jo, a v té době mně bylo rok a půl, ale ptala jsem se psychologů a ty řekli, že je možný, že to byl pro mě tak silnej zážitek, že mi to v té hlavě utkvělo.

Ve čtvrté třídě se Věruška seznámila se svým současným manželem.

Kamarádili jsme spolu, od začátku, ale on mě trochu zlobil, on byl takový číslo, takže třeba, takhle, jak chtěl na sebe upozornit, tak roztočil setrvačnickový autíčko, seděl za mnou v lavici a takhle mi ho strčil k uchu a já jsem měla copy, dlouhý vlasy, a ten setrvačnick, takhle se mi ty vlasy natočily, ...on si chodil ke mně půjčovat dvě koruny a pak si šel koupit indiánka, zatímco já jsem si nekupovala nic.

Poté, co vystudovala střední zdravotnickou školu, se vzali a měli syna Petra.

V srpnu 1968 se rozhodli, že pojedou se svými přáteli jedním autem poprvé k moři, do Bulharska.

V tom autě nás bylo 6. Byla to bylo to tisícovka, embéčko, čtyři dospělí, náš Péťa, který mu byly čtyři roky a Jiřík od sousedů, tomu byly dva / a teď jsme vezli ještě stany a prostě celý vybavení, no bylo to hrozná cesta, jeli jsme tam tři dny, u moře jsme si to užili.

Když se vraceli domů, v Plovdivu se dozvěděli, že Československo je obsazeno vojsky. A tak odjeli do tehdejší Jugoslávie, kde zůstali několik dní a dozvídali se další informace.

V Bělehradě se ubytovali u známého a Jugoslávci se o ně dobře postarali.

...tam byly nějaký takový střediska, hned voni zřídili, kde jsme dostávali poukázky na jídlo, poukázky na benzín, prostě se o nás starali, to bylo fakt jako něco úžasného.

Po týdnu se rozhodli, že se vydají domů. Když přejížděli naše hranice, poprvé se setkali s kontrolou.

Stavěli nás Rusové, vokýnko dolů, samopal do auta hlaveň strčenou do auta, takže to byly opravdu ošklivé zážitky, cestou jsme viděli, jak už stojí tanky, děla kolem silnic, že jo, to bylo fakt jako strašně ošklivé, no a přijeli jsme domů.

Paní Barbořová si ale nedovedla představit, že by opustila své rodiče a domov.

Po čase se jim narodil druhý syn Lukáš a dodnes žijí spokojeně v Horních Počernicích.

A co by paní Barbořová vzkázala naší mladé generaci?

Myslím si, že ten život celej je o tom jako prožít ho hezky a slušně a starat se nedívat se jenom na sebe a dívat se taky trochu okolo sebe, pomáhat lidem, kde to jde, a myslím si, že potom z toho budete mít i vy sami radost.